

Zarándoknap krónika

2021. október 2.

Első zarándoknapom élhettem át szombaton.

(...) Reggel 6 órakor indultunk. Nehezen megy a korán kelés, de a kíváncsiságtól, mely ott mocorgott bennem, könnyen kipattant a szemem. Az úton aludtam, ennyiben ki is merülnek az oda út élményei, viszont az első „állomáson” az álom tova szállt a felettünk repdeső madárkákkal. Az Ocskay dendrológiai parkban a béke, a gyönyör, a harmónia dominált. Egy gyönyörű fa lombkoronája alatt mondtuk el a közösen a reggeli imát.

Zöldben, bordóban pompázott a hatalmas kert, s nemcsak gyönyörében lehetett elveszni, hanem területében is. Minden egyes, különleges növénykéről mosolygott vissza a Jóisten a reggeli arcokra.

A következő hely a Piskitelepen levő márványfeldolgozógyár volt, ahol ragyogó márványtáblák sokasága tárult elénk, melyek az Úr kreativitását, sokszínűségét hivatottak megmutatni.

Majd eljutottunk Déva várához, ahová kimásztunk, s nemcsak madártávlatból, hanem közelről is megszemléltük a várat, annak bástyáit körbejárva, elolvassa azoknak leírásait jutottunk még közelebb a várhoz, nemcsak fizikailag. Az autóbushoz sétálva azon gondolkodtam, hogy az akkoriban itt élő embereknek természetes volt kiszaladni a hegyre, s szegyenkezve jöttem rá, hogy kifelé menet levegőért kapkodtam.

Az autóbusz a Hunyadi várhoz *varázsolt* minket, ahol több személyes élménnyel gazdagodtam. Az első gyönyörű élményt a vár kápolnájában éltem át, ugyanis közösen dicsőítettük az Urat egy énekkel. A kis kápolna csendje békességgel, énekszóval eltelve sokunk szívébe beopta magát. A kápolnából való távozás során, külsős emberek, pontosabban Magyarországról érkezettek, említést tettek énekünkről, annak erejéről, mely az ők szívéig is behatolt. A várat tovább szemlélve én és barátnőm egy lovagterembe tévedtünk, hol magával ragadó, hívogató lant dallama megérintett, s a szép dallamok sűrűjében elveszve csodáltuk a szép hangszert, s annak erejét, s megszólaltatóját.

A következő állomás a Kendeffy-vár volt, amit a völgyből csodáltunk meg.

Tovább haladva egy mesebeli helyre érkeztünk, - ahol az Úr kezének alkotása tárult elénk - a Retyezát hegységbe.

A sok szép fa, a növények békéjében, tisztán hallatszott a víz igazi ereje, ugyanis a Lolaia vízesés fogadott minket. Hangja, zöreje, ereje leírhatatlan. Fizikai lényem, szellememmel együtt hangolódott rá a teremtett világra.

Nyugodt állapotban ültem a buszban, s az azelőtt átéltek már-már álomba ringattak, mikor megérkeztünk a zeykfalvi templomhoz.

Akár egy gyermekrajz, úgy álldogál kis szerény mivoltában. A napot imádkozással zártuk. Igazán megsimogatta a lelkem, hogy Ildikó, a nevelő, a kedvenc dicsőítő énekemet kezdte el énekelni, s én eddig azt sem tudtam, hogy ismeri.

A zarándoknap által ismét megéreztem Isten közelségét, jelenlétét bármerre néztem. Hálás vagyok ezért a napért, az átélt élményekért.

Ferenczi Katalin
X. osztályos tanuló